

Cienījamā redakcija!

Neticu, ka manas piezīmes ieraudzīs dienas gaismu «Jaunā Inženiera» lappusēs, tomēr rakstu.

Izlasot D. Sedlenieka rakstu «Katrš sākums ir grūts» («JI», nr. 4, 13.10.88.), man radās daži iebildumi.

Vispirms es nenosauktu tos daudzos cilvēkus, kas bija sapulcējušies institūta zālē 15. septembra pēcpusdienā, par prāvu pūliti. Jā, iesākumā dalībnieku rindas bija paretas, bet vajadzēja zāli pavērot pēc apmēram vienas stundas. Par publikas trūkumu nevarēja sūdzēties, pie tam tā nebija inerta, tā bija pulsējoša, līdzdzīvojoša.

Esmu pilnīgi pārliecināta par to, ka visi, kas runāja šai sanāksmē, bija (un ir!) pietiekami gudri un zinoši cilvēki, kuri nedomā un neiztēlojas LTF par «zelta ziutiņu, kas visu nokārtos» (citēju D. Sedlenieku). Tāpēc nevietā man liekas pārmetumi, ka visi runātāji to vien darījuši kā stāstījuši par neatrisinātām problēmām un sasāpējušiem jautājumiem mūsu institūtā.

Jājautā, par ko tad lai runātu. Bārstītu vispārējas frāzes par LTF, cik tas labi vai slikti? Paņēmu savu piezīmju blociņu, kas bija līdzīgs LTF dibināšanas kongresā, pārlapoju to, palasīju pierakstus no delegātu runām. Gandrīz visās skarti sāpīgi, neatrisināti, samilzuši jautājumi, kuri skar Latviju, konkrētas tās vietas, pilsētas. Manuprāt, dabiski, ka 15. septembra sanāksmē cilvēki runāja par to, kas sāp institūtam, mums visiem. Visus runātājus klausījos ar lielu interesi, daudz uzzināju no b. Indāna sacītā, viegli neklājās prorektoram Mūrniekam jautājumu krustugunis, bet apsveicama bija viņa «noturēšanās seglos». Savaldību kā daži citi viņš nezaudēja.

Pilnīgi piekritu raksta autoram, ka neprotam diskutēt, bet jājautā — kur un kādās sapulcēs lai mēs būtu to mācījušies? Pareizi jau A. Olmanis teica, ka līdz šim vienmēr pastāvēja maģiskais sauklis «есть мнение». Pēc tam katra diskusija bija lieka. Šī, kā šķiet, bija pirmā lielā sapulce, kur varēja brīvi iz-

teikties, reizē arī mācīties uz klausīt citus. Tas nu gan nebūs taisnība, «ka RPI stāv malā no sabiedrību satraucošām problēmām» (sk. 4. secinājumu). Zinu, ka demonstrācijā pret metro piedalījās ļoti daudzi mūsu institūta studenti un darbinieki, parakstījās par mūsu nacionālā karoga atgūšanu, par mūsu valodas statusu, par Latvijas NOK izveidošanu, nemaz jau nerunājot par piedalīšanos mītiņos 14. jūnijā, 23. augustā un 7. oktobrī Mežaparkā. Vai tad to var saukt par malā stāvēšanu?

Es nepiekrītu arī piebildei, ka 15. septembra pasākums beidzies ar neveiksmi un izgāšanos. Tā kā piedalījos līdz beigām, tad varu droši sacīt, ka sanāksme beidzās tad, kad visi, kas gribēja runāt, bija izteikušies. Manuprāt, šī nu bija mūsu pirmā atklātās runāšanas stunda, bez iepriekš uzrakstīta un apstiprināta scenārija, bez diktāta, ko runāt un kā runāt. Mācību stunda priekšdienām.

Nobeigumā gribu novēlēt «Jaunajam Inženierim» — esi drošāks!

ILGA KĪKULE,

Zinātniskās bibliotēkas vecākā bibliotekāre